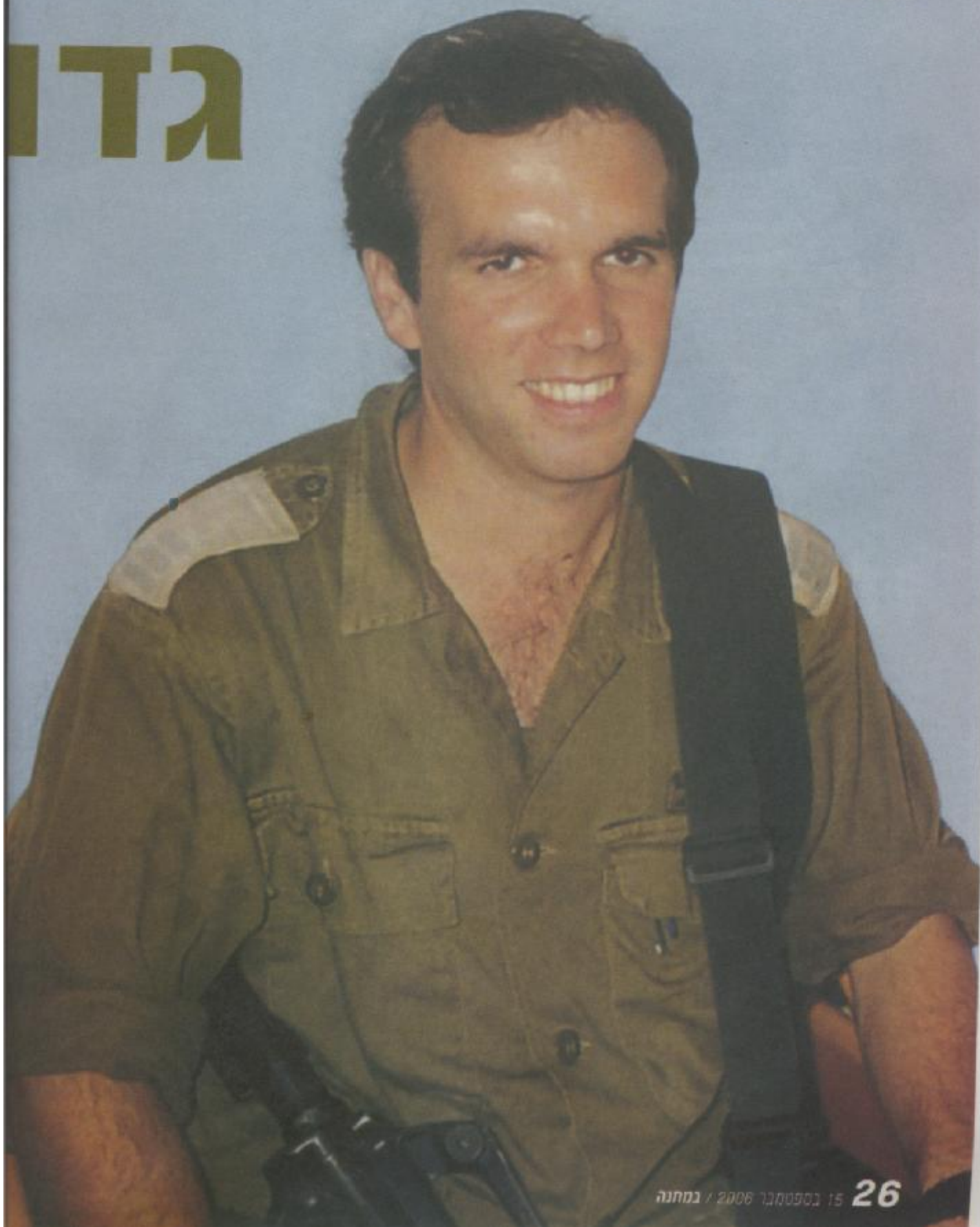

רס"ן רועי קליין בימים
שהיה מפקד מלונה בסיודה
אגוז. כשקיבל צל"ש אלוף
צ-2001, שמד על כך בטוד

גדו

ל מהחיים

"אני חושב שהוא צעק 'אמא', ואחרי זה אני זוכר שצעק 'שמע ישראל ה' אלוקנו ה' אחד', ממש בכוונה", משחזר סמל יוחאי ריעאני • "אלה היו צעקות של אדם שפתאום מקבל כוח. אלה היו רגעים מאוד מעורפלים והצעקה שלו העירה אותי להגיד את זה אחריו. זה כאילו שהוא אמר לי 'הלו, תתעורר, שלא תפספס'" • סיפור הגבורה של סמג"ד 51, רס"ן רועי קליין ז"ל, שקפץ על רימון והקריב את חייו למען לוחמיו

ליטל קפול

"ג'ינג'י הנגביסט נתן פתאום צויד מטורף, וצעק 'נתקלנו', נזכר הקשר של קליין, סמל יוחאי ריעאני, כמה שהיווה את יריית הפתיחה לקרב שינבה מאוחר יותר שמונה חודשים. הירי הפך למסיבי, רימונים נודקו מסביב. קליין הורה להשיב אש וכשהבין שהמוח חשוף, שלח את סגן עמיתו מרחביה, מפקד מחלקת הויד, לצאת לאיגוף מימין במטרה להפתיע את המחבלים ולפגוע בהם. כעבור זמן קצר נשמעה צעקה.

"קליין הבין שהם נפגעו", ממשיך ריעאני. "אחרי זה התברר שמרחביה הודיע בקשר שנפגע. התחלנו לרוץ לכיוון החצר השנייה". קליין וריעאני נאלצו להתעכב מספר שניות מכיוון שהמטען שהוצמד לידת שסירבה להיפתח עמד להתפוצץ. "בזמן הזה קליין ניסה שוב לעלות בקשר מול מרחביה שכבר לא ענה. הוא אמר שחייבים להגיע אליו ורמק ספייגט מטורף לחצר".

כשהתקרבו גילו שגם בחצר הוא ניצבה חומה גבוהה שלא אפשרה לכוחות לאגף את המחבלים. קליין מיהר להגיע אל הקצין הפצוע. "אני זוכר את מרחביה שוכב המשיך במנוח הבא

רס"ן רועי קליין ז"ל, סמג"ד 51 של גולני במוצאי, היה לוחם ללא חת, תלמיד חכם ובעל נפלא. אימרים שהיה לו צחוק של ילד, שניחן בדצינות תהומית ובאהבה כלי גבולות. בקרב העקוב מרם בכינת ג'בל, הוביל את חייליו להסתערות על מחבלי החיזבאללה. רקות מאוחר יותר, כשסביבו שוככים חייליו הפצועים, קפץ על רימון, הציל את חייהם האבוד את חייו. אל רשימת המידות שנוקטו לזכותו וכללה זה מכבר ענווה ועוז, נוספה גם הגבורה. או איהו ניבורץ

בין הכדורים והרימונים

בשלוש לפנות בוקר החלו לוחמי גרוד 51 לצעוד לעבר בתים קרטיים בכפר בינת ג'בל כשמחצית הכוח מובל על-ידי המג"ד ינוב עשור, וקליין הסמג"ד מפקד על השאר. כשהגיעו אל הבתים המיועדים התקשה אחד הצוותים לפרוץ את הדלת ונדרש להשתמש ב"פריצה חמה", כלומר, במטען חבלה. הלוחמים הורחקו אל חומת החצר החיצונית כדי שלא ייפגעו מן ההדף.

הצל"ש הסודי

בשנת 2001 קיבל רועי קליין, או ספקר פלוגה מבצעית בסיירת אגוז, צל"ש סאלון פיקוד המרכז. הפעולה המרוברת, במהלכה חוסלו חמישה מחבלים, תיוכר בעיקר הודות ליצירתיות המבצעית שהפגין קליין המ"ם. במהלך 2001 הוטמנו מטענים רבים על ציר מוצר לפורענות העולה מהיישוב שבו שומרון אל בסיס צבאי הניצב למראשותיו של הר עיבל. הפיצוץ הבא היה רק עניין של זמן.

הפלוגה של קליין, שהחליפה בוח של יחידה מוכתרת אחרת, התבקשה לבצע מאבקים על מנת לתצפת על חוליות מחבלים המנסות להטמין מטענים על הציר ולפגוע בשיירות צבאיות העוברות במקום. בלילה הראשון לא קרה דבר. "כל פעם מטענו בחיטות על עוד מטען שרתפוצץ", נזכר סרן איתמר כץ, שהיה אז מספק במלונתו של קליין.

בלילה השני החליט קליין להזיז את אחת העמדות. על-פי חישוביו, שהתבססו על סכני מידע שאסף, אם יונח מטען בלילות הקרובים, הוא יונח בעיקר מרחק יותר על הציר, בנסדה שנמצאת מחוץ לטווח הראייה של הכוח. עוד באותו הלילה מנה קליין למפקד אגוז ראו ומח"ם נולנו היום, תמיד ידעי, וביקש לשפר את מיקום החוליה. שעה לאחר שקליין והצוות שהתלווה אליו רתקו מטען חדש הניעו למקום שלישי מחבלים על מנת להניח מטען חבלה. קליין וחיליו פתחו באש ודרגו שניים מהם, השלישי ברח.

מה שנרמז כחיסול מזור של חוליות מחבלים התפתח במהירות לקרב יריות עיקש ומסוכן, באמבולנס פלסטוני שהגיע, כביכול, על מנת להגיש סיוע לפצועים, ישבו מספר מחבלים שירו על הכוח תוך כדי נסיעה. במקביל הגיעו למקום חוליה של שלושה מחבלים נוספים כתגבורת. קליין המ"ם יצא קדימה והסתער על המחבלים, שלושתם נהרגו תוך דקות ספורות.

"יו הייתה חוליות המטענים הכי כבדה באותה תקופה", אומר כץ. "היה לו ראש מבצעי מיוחד", אומר גם שר אילן, שהיה מספק של קליין. "הוא היה מספק מאוד אינטליגנט עם רמיון מאוד מפותח. הראש שלו תמיד עבד כמה צעדים קדימה".

הכוח - התקרב לעבר, הרים קליין את ידו והעביר לכך את מכשיר הקשר המוצפן שלו - "הזרד הרים". אחר-כך יספר הקשר הצמוד שלו, אלעזר עוזרי, שהסגד הרגיש תמיד את החשיבות שבאיתור כלי הקשר המוצפנים בכליהם של חברים שנפגעו, במטרה שאלה לא יגישי חלילה לירי האויב. "אין לי ספק שהוא הציל חיים", אומר עוזרי, שניסה לטפל בקליין לאחר שנפצע. "ברמיון פיזור הרסיסים הוא גדול מאוד, ואם גוף אחד סופג את רובם אז זה משפיע. הוא הציל את החיים של החיילים לא רק במטרה הזו אלא גם בתחילת ההתקלות, כשזיהה רמיון שנודק, והספיק לצעוק ולתרוקן את כולם".

נקבר ביום הולדתו

31 שנים בדיוק לפני שנקבר בחלקה הצבאית ביישוב עלי, נולד קליין ברעננה. בן לארזון ושויטה, אח קטן לפיעת ונעה. "בתור ילד היה די מופנם. יפה ומופנם עם עיניים כחולות מדהימות", נזכרת אחותו הגדולה יפעת. "הוא היה די שקט עד כיתה ו', אז נתפרץ כל חוש הומור שהיה בו. אני זוכרת שברוך

המשך מעבוד קודם עם חולצה פתוחה", משחזר ריעאני. "הלוחמים היו מסביבו. כשקליין הגיע הוא התחיל מיד לחלק פקודות להשיב אש ורימונים. הוא ישר תפס כעצמו את הרגליים של מרחביה וצעק לי לתפוס את הידיים. אחר החיילים ורק לנו אלונקה. העלנו אותו על האלונקה, קליין שהיה ממוקם על המשימה לחלק אותה, תפס את האלונקה מאחור ואני מקדימה. ניסינו להביא עוד אנשים, אבל מסביב שכנו לוחמים שנמצעו. אני זוכר שהייתי בכריעה ופתאום הרגשתי בום לפניו ולרגל שהגיע מהכיוון של קליין, נפלת".

מרע שנפגע, שכב ריעאני על האדמה ולא סרוב את ראשו לאחור. "אני חושב שהוא צעק 'אמא', ואחרי זה אני זוכר שצעק 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד', ממש כמונה. צעקות של אדם שפתאום מקבל כוח. אלה היו רגעים מאוד מעורפלים והצעקה שלו העירה אותי להגיד את זה אחרי. זה כאילו הוא אמר לי: 'הלו, תתעורר, שלא תפספס'".

שלוש שניות כמו שעה

ברקות הקצרות שקדמו לפיצוץ היה ריעאני עם גבו אל קליין ולא הבחין במתרחש. נרמז שמה שקרה בדיוק באותו לילה נורא יישאר לעולם עלום במנקצת, מעורפל. מי שכן ראה את ההתרחשות הוא סמל אביתר תורג'מן, לוחם במחלקת החוד של הפלוגה.

"הגעתי לחצר עם הכוח השני", הוא מספר, "את האלונקה שחב שטעון ארגה שגם נהרג יותר מאוחר. הסגד נתן לי הוראה להוריד את האלונקה. עמדתי לידו והסתכלתי איך הם שמים את מרחביה על האלונקה. כל הזמן הזה המשיכו לירות עלינו. אני הייתי צמוד לזנמה והשכתי אש, הם היו במרחק מטר. היה שלב שהיריות נעצרו לרגע, הסתובבתי לכיוון האלונקה וראיתי שקליין מנסה לקום למצב כריעה כדי להרים את את האלונקה". תורג'מן מספר שלא ראה את הרימון נופל ואף צעקה לא נשמעה. "פתאום ראנו את קליין פשוט מפיל את עצמו קדימה, מונק, נוחת, צועק 'שמע ישראל', ואז היה פיצוץ. הרימון לא נפל עליו אלא בערך 20 סנטימטרים לידו".

תורג'מן מספר שלקח להם שניות ספורות לעכל את הטחנה שנגלה לעיניהם. "ראינו אותו קופץ ולא הבנו מה הוא עושה. אלה היו שלוש שניות שנראו כמו שעה".

תורג'מן וארגה, שטערו כמעט במרחק נגיעה ממפקדים, לא נפגעו מריסו הרימון. "אני זוכר שאני וארגה הסתכלנו. אחר על השני ושמוען אמר בהיסטריה: 'הוא קפץ על הרימון, הוא קפץ על הרימון'. היו הרבה צעקות מסביב. צעקתי: 'קליין, אנחנו נוציא אותך מפה'".

תורג'מן מספר שכשניגשו אל קליין במטרה לברוק את מצבו, ביקש שיפנו לעוזר קדם לעמיתו מרחביה ששכב על האלונקה לצדו והיה הפצוע הראשון של הכוח. "לכו למרחביה, למרחביה", אמר. כוחותיו אולו סמנו, אך באופן בלתי נתפס ממש, המשיך קליין לנהוג גם ברגעים אלה כמפקד בעל מודעות מבצעית. הוא נגרד על-ידי מספר חיילים אל הזנמה כשהוא פצוע אנושות אבל בהברכה.

"הצמרנו אותו לכיוון הקיד כשמסביב ממשיכות יריות ונורקים רימונים. הוא ניסה להתרומם, אני ממש זוכר תמונה שהוא מחויק במכשיר הקשר, מנסה ללחוץ על כפתור הפי-סי-טי ואומר 'אני מרווח: קליין מת, קליין מת, קליין מת', הוא חוד על זה כמה פעמים ונפל. נראה לי שהוא לא באמת הצליח להעביר קשר".

חייליו היו בטוחים שנפח את נשמתו אך ברגע אחריו, כשסרן איתמר כץ - מי שתפס פיסוד על

סמל אביתר תורג'מן:

"אני זוכר שאני ואדגה הסתכלנו אחד על השני ושמעון אמר בהיסטריה: 'הוא קפץ על הרימון, הוא קפץ על הרימון'. היו הרבה צעקות מסביב. צעקתי: 'קליין, אנחנו נוציא אותך מפה'".

להשתלב ולהיות כטופ כמעט בכל תחום אחד באורחות, אבל הוא בחר להשקיע את עצמו בצבא מתוך שיקול אידאליסטי מובהק.

קליין התגייס לפלג"ט ("עורב") בחטיבת הצנחנים, אבל מורד מאוד החליף את הכוונה הארומה בחומה. באותם ימים הוקמה סידרת אגוז, והצוות של קליין, כמו צוותים נוספים מסיירות אחרות, נלקחו על מנת להרכיב את המחזור הראשון של היחידה. הוא היה אחד הקצינים הראשונים שיצאו מהסיירות, שיועדה את לוחמיה ללחימה בשטח לבנון.

בגיל 23 השתחרר קליין מצה"ל לאחר תפקיד סמ"פ. הוא חזר ללמוד במכינה לחיים בעלי, הספיק לטוס לטיול ארוך באפריקה ובדרום אמריקה, ואפילו נרשם ללימודים באוניברסיטה. התוכניות השתנו כשמג"ד אגוז דאג ומח"ט צנחנים היום, אל"ם חגי מרדכי, ביקש ממנו לחזור לתפקיד מ"פ הכשרות באגוז, תפקיד אותו מילא עד לנסיגה מלבנון.

למעשה, הכפר שבו נמצא את מותו לאחר קרב עיקש היה גם זה בו נפרד, לפני שש שנים, מארמת לבנון שהכיר טוב כל-כך. עם קבלת ההחלטה על הנסיגה החליטו קליין והמג"ד מרדכי לקחת את פלוגת ההכשרות אל שטח לבנון על מנת שהלוחמים החדשים "יוכו" להתנסות בפעילות בארץ הארוים. זו הייתה עוד יוזמה יצירתית של רדעי ותני, שתוכננה מתוך ראיית הגולד והבנה שעוד נחזור ללבנון, מה שהתברר בסוף כנכון, מסכיד ברק, שהיה אז סגנו של קליין.

בעודם שוכנים בסכך השיחים סמוך לכינת ג'בל, החלה הנסיגה החפוזה. הצד"לניקים מוציאו את המוצב אליו היה אמוד הכוח לשוב סן המארב. בעוד החיילים האחרונים בגודה המזרחית כבר היו הרחק בישראל, חולצו קליין וצוותו על-ידי מסוק שנשלח למקום באופן כוהל. שש שנים מאוחר יותר, כשיגילוי ישונו ופסעו על ארמת הכפר, יאמר לחפ"ק שלו, בהתרגשות שיתקשה להמות, שהיה כשיבילו סגירת מעגל.

לאחר הנסיגה מונה קליין למפקד פלוגה מבצעית באגוז. בתום התפקיד יצא ללימודים במסגרת תוכנית "אופק". זמן קצר לאחר שהחל את לימודיו נשא לאישה את שרה. יחד הם עברו להתגורר בעלי וגירלו את שני בניהם, גלעד בן השלוש ויואב בן השנה וחצי.

קליין התקבל ללימודים בטכניון, אבל העדיף ללמוד הנדסת תעשייה וניהול הווקא במכללת יהודה ושומרון שבאריאל כדי להיות קרוב לבית-המדרש. "רדעי היה קצת חריג בנוף. הוא לא בא להיות מורה אלא למד לימודים אקדמיים, אבל רצה לשלב לימודי קודש ביטה נבונה", מספר ראש המכלל בעלי, הרב אליעזר קשתיאלי, שהיה ה"מביתא" של קליין ללימוד הגמרא. "הוא היה מעיר אותי כל יום בחמש בבוקר, אסף אותי מהבית ויחד היינו נכנסים לכוונה שלנו לכמה שעות. היה לו מישר ריכוז נרד ומטיבציה מדהימה. צימאון לדעת הכל, ללמוד הכל".

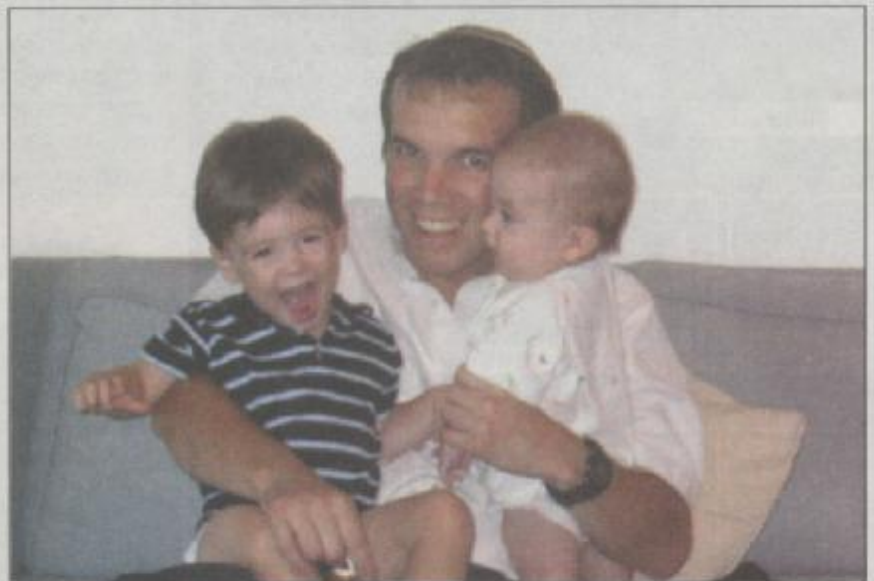
כעבור שלוש שנים וחצי סיים את התואר במכללה בהצטיינות. את עבודת הנמר, במסגרתה אמור היה ליצור מודל הנרטי למיקסום רווחים של חברה מסחרית, הסב לפרויקט שעסק בייצור ארגון חסד. במבוא לפרויקט הנמר כתב: "אנחנו עם ישראל, בנים של אברהם אבינו, כאנו לעשות חסד בעולם ואת החשיבה התגנית שלנו אנחנו צייבים לכוון למטרות חסד ולא לרווחים".

לא נתפס כסן

אל הצבא חזר לפני כשנה וחצי, הייסר אל תפקיד סמג"ד 51. "החיבור שלי איתו היה מדהים, הרבה מעבר ליהיסי מג"ד-סמג"ד", מעיד מג"ד 51 היוצא, סא"ל יניב עשור, בעיניים בורקות. "אני לא תמפתי המשך בעמוד הנב

קליין (משמאל) וילדו המג"ד סא"ל יניב עשור חוזר לפני המלחמה בתוויל שדימה לחימה נגד מחבלים החיובאללה

קליין לפני כשנה עם ילדיו יואב (מימין) וגלעד

חברו מילדות, נתנאל אלישיב, הייתה אחת השנים המשמעותיות בחייו.

"הלימוד במכינה נתן לו את הכיוון שדחף אותו כל החיים", מספר אלישיב. "כל ההחלטות שבאו אחר-כך, שאלות כמו 'מה אני עושה עם עצמי ועם כל הכישרונות שיש לי', שהיו רבים ונדרים, השקפת העולם שלו והגישה לחיים, כל אלה נבנו בעלי. הוא התחבר עם לוח, לתורה ולאיראליים שהמקום מהנהך לאורם, וזה מה שגרם לו לפי רדעי להישאר בצבא. אני לא חושב שזה היה לו ברור לפני זה. הוא יכול היה

חזרה לטיול שנתי הוא לקח את המיקרוסופן ובמסך כל הנסיעה עשה את המערכון של משה והאורנג'דה שלמד בעל פה והצחיק את כולם. כשתמרים סיפרו לנו את זה היינו כולם. הוא פתאום נפתח".

הוא למד בתיכון הטכנולוגי שליד אוניברסיטת בר אילן. במקביל הספיק להודיך בתנועת בני עקיבא, לסיים את הבערות במתמטיקה בכיתה י' במסגרת קורס לנוער מחונן, וללמוד לנגן על סקסופון בסדרות עצמו. עם סיום התיכון החליט לרוחח את הגיוס וללמוד במכינה הקדם-צבאית בעלי. השנה הזו, מעיד

קליין מקבל את דרגת הסגן מידי מפקד אמון דאז, חני מרדכי ומידי מו"ט גולני לשעבר, שמואל זכאי

שחא חולץ קדימה ומסתער, שהוא קופץ על רימון. זו התנהגות שדויד מצפה מכל מפקד "זה לא משהו שאפשר לצפות מבן-אדם. אני מצפה ממפקד שיוביל את לוחמיו בהסתערות ויילחם, ודינע הקטן הספציפי הזה הוא מעבר, זה ההידראיות, זה לא מאה אחוז, זה מעל המאה, זו התעלות רגעית שאתה לא יכול לצפות אותה. בעיניי הנבורה זה ההובלה שלו להיתקלות, זה לרוץ קדימה. בקלות הוא יכול היה להגיד לעצמו 'אני סג"ר' ולשלוח סמ"פ, חוליה. העוצמה שהוא הפגין בכל שלושת הימים עד לפגיעה וכמבצעים בעזה, זו גבורה נבורה היא משהו מתמשך, ארוך. המעשה הזה הוא הרהבת עוז", הוא אומר בדרוהר, "קשה לי, אני מחפש מילים להגדיר את זה".

"הוא היה אדם מאד חזיר ושקול", אומר אלישיב. "יש גבורה שנובעת מחוסר אחריות, כשאתם לא מודע לסכנות, הוא בכלל לא היה כזה, תמיד פעל בקור רוח. אין לי ספק שגם בכינת ג'בל, לא מעט אנשים ניצלו בזכותו עוד לפני זה. הוא הוקיד ואהב את החיים. היה לו הרבה מה להפסיד, אולי יותר מאשר לאנשים אחרים, אבל זה לא מנע ממנו לעשות את התפקיד.

"כששמעתי על מה שקרה", ממשיך אלישיב, "אמרתי לאנשים שאני לא יכול לרענן בוראות אם כן או לא, אבל אם היו שואלים אותי מי מכל האנשים שהכרתי אי פעם יכול היה לעשות רבר כזה, הייתי אומר שדויד. אני מאמין שהוא עשה את זה מתוך מחשבה, כגראה שהבין שהוא כבר לא ייבצל מפגיעת הרימון, אבל להציל אחרים הוא יכול. הכושר השכלי והנפשי שנבנה במשך 30 שנה הגיע לשבריר שנייה שבה הכל התאחד יחד". "דאיתי בעיתון כתבה על כך שאין ניבודים. לא קל לי לרבר על מה שהיה שם, אבל זה משהו שהייבים לספר", אומר בשקט סמל תורג'מן. "יש אופנה כזאת לחפש את הרברים הרעים, את הכישלונות, לראות איפה נפלנו ושעינו, אבל זו לא נושה להגיד 'זה ניבוד'. הוא עשה מעל ומעבר".

עודי הקשר מתגעגע למפקד הנערץ ואומר שקליין הוא אחר מאותם אנשים שייכנסו לדפי התיסטוריה. חבר הילדות אלישיב מבטיח בפשטות שקליין ייכנס ללבתייהם של אנשים. "אני עובד במחנה במכינה בעלי ואמרתי למישהו ש-1,800 בוגרים התחנכו לאורם של כל מיני דמויות. אני ואנשים אחרים נראג ש-1,800 הבוגרים הבאים יגרלו לאורו של דויד. אם אני חושב על סוג האדם שהייתי רוצה שיצמח במכינה הוא הרוגמה והמופת, ואני לא אומר את זה רזוקא עכשיו. השבתי על זה גם כשהיה בחיים". ■

כניול באפריקה. מו"ד 51 היוצא, סא"ל יניב עשור: "זה לא משהו שאפשר לצמת מבן-אדם"

אבל מעולם לא היה עוין. היו לו עצמות של נגינה מסירות, רעות וחברות. ממש עכשיו המג"ד הביא תמונות שצולמו ארבעה ימים לפני הקרב, מתרגיל מסכם שעשו. רואים אותו מוזכק עם כל החיילים, כולם מלוכלכים, רואים את האוישר שלו, מחייך עם עיניים נוצצות. הוא פשוט אהב אתם. עקרונות של אהבה, אמונה וענוה מולידים כסף גבורה, שלא הייתה רק באידוע הזה".

מהות החיים ברגע

לרגע נרמה שהניסיון להתחקות אחר מרכיבי האישיות שהופכים אדם מן השורה לגיבור הוא ניסיון עקר מיסודו. תכונות האופי אינן נמרדות ביחס לאותה שנייה בלתי נתפסת ואפי כזה, של גיבור, מכתובי הכרזה חיים מלאי חוד הודר, אבל לא מחייב את רגע המוות.

ובכל זאת, כשהשאלה הרטרואקטיבית החדה מתער, המגוחכת מעט, "זה מתאים לוי" עולה לאחור, יש רגע של שתיקה ומור אחר-כך הסכמה שקטה. "אני חושב שכל מהות חייו של קליין התנקזה לרגע אחר", אומר סא"ל עשור, "כל הצניעות שלו, האהבה שלו לעם ישראל, התמימות שלו, הלוחם שבו, המסירות שבו, הכל התנקז לרגע הזה בחיים,

המשך מעמד קודם אותו כסגן. נכון שאני הייתי רשמית המג"ד, אבל הוא היה שותף בפקוד על הגורד, שיתפתי אותו בכל התייעצות. בכל הרגעים הקשים בתפקיד, רועי היה שם כדי לתמוך, לחזק, להודיר להץ. היו לו ניסיון ויכולת מבצעית מדהימה". כשנשאל עשור איזה איש מקצוע היה קליין, הוא אומר בפשטות שטרם כל היה לוחם. "לוחם זאת אומרת שכשיש מתחלים, צריך עכשיו לראות איך מצמצמים מוח והודנים אתם. הוא חר, מסתער, לוחם שיש לו עוז ועוצמה. גם במצב של כאוס ומלחמה הוא פעל בלי בלבול. לצד זה, כמפקד, הייתה לו רגישות מאוד נבונה, עדינות נפש, יכול לשים לב לפרטים מאוד רגילים אצל המפקדים שתחתיו".

מכרים שונים מתקופות שונות בחייו של קליין מציינים כולם את אותן תכונות דומיננטיות. מילים כמו הרמוניה בין ניגודים, שלמות, עולות לא אחת בניסיון לתאר את רמותו. כולם, בשלב זה או אחר של השיחה, אומרים בחצי חוץ עצוב, שאחת

התכונות המרכזיות של רועי הייתה בכלל הצניעות. מעניין מה היה חושב אם היה יודע כמה מרברים עליו לאחר מותו, הם תוהים.

"הוא עשה כאלה דברים מרשימים ועצומים בחיים שלו, ולנו, המשפחה, יצא כל פעם לראות רק חלק קטן מזה", אומרת אחותו יפעת. "הוא לא היה זקוק לאהבת הקהל, לא רצה שיטפחו לו על השכם. הוא עשה הכל כדי לעשות, לא כדי שיגידו".

בשנת 2002 זכה קליין בצל"ש אלוף פיקוד המרכז על פעולה מתוחכמת ביותר שיום באזור שכם. הוא לא סיפר זאת לאף אחד, וכשהבין שהמונה לטקס הענקת הצל"ש תישלח לבית הוריו, אמר להם שאת המכתב יורקו לפח וביקש שלא יספרו עליו לאדם. חבריו הטובים ביותר שמעו על מעשה הנבורה והצל"ש הוא רק בשבעה.

גם הרב קשתיאל מזכיר את הענוה הנודלה של קליין ושוחר אותה עם עוד שני מאפיינים נוספים. "הייתה לו אמונה מאוד חזקה במה שהוא עושה ותחושה שהחובה העליונה מבחינתו היא להגן על העם והמדינה. הוא ראה כזה ערך קדוש ועליו, מצוות. הוא סבר שזו החובה והזכות הנרולה ביותר שיכולה להיות לאדם כבוד הזה. השליחות מילאה אותו. מעבר לזה הוא היה אדם מלא אהבה. הוא היה מאוד חודר וביקורתי כלפי דברים טעונים שיפור,